

STRANDWANDELINGEN IN SCIENCE FICTION

Strandwandelingen in Science Fiction

Verzamelde korte verhalen

Acapulco Jones

Met dank aan Paul Harland (1960-2003) voor een leesrapport,
hier opgenomen.
Met dank aan juryleden van de SF Kong Kong verhalenwedstrijd,
later omgedoopt tot de Paul Harland Prijs.
Met dank aan Annemarie van Ewyck voor een leesrapport.
Met dank aan Hap Slix, co-auteur van de *Enveeërdee*.
Met dank aan A.B., H.v.B. en E.F. voor kritisch lezen over de jaren.

In het uitspreken van getallen wordt tig = tien gebruikt.
Dus tig & een = elf, tig & twee = twaalf, ..., twee-tig = twintig, ...
Zie het boek *Een kind wil aardige en geen gemene getallen* (2012).

Acapulco Jones is de schrijversnaam in SF van Thomas Cool

<http://thomascool.eu>
<http://boycottholland.wordpress.com>

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorgaande schriftelijke toestemming van de copyright houder.

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photocopy, microfilm or any other means without the written permission from the copyright holder.

© Thomas Cool / Acapulco Jones 1975-2012 Scheveningen

Omslag samengesteld uit Wikimedia Commons:

<http://commons.wikimedia.org/wiki/File:Netherlands-Scheveningen-beach-1900.jpg>.
Reproduction number: LC-DIG-ppmsc-05861 from Library of Congress, Prints and Photographs Division, Photochrom Prints Collection. "Photographs in this collection were published before 1923 and are therefore in the public domain."

ISBN 9789461933423

Uitgegeven door MijnBestseller.nl

NUR

333 Science Fiction

303 Verhalenbundels

322 Briefwisselingen literaire auteurs

372 Humor

Inhoud

Voorwoord	6
Af	7
<i>Tweeduizend jaar lang bedrogen door een burgermeisje</i>	9
<i>De Enveeërdee</i>	24
<i>Terugkeer naar de vrouwenplaneet</i>	31
Dubieus	51
<i>De Vijfde Engelse Oorlog</i>	53
<i>Academisch afscheid</i>	62
<i>Rijzende schoonheid</i>	67
<i>Operatie Oedipus</i>	70
Proberen	75
<i>SFANTACK</i>	77
<i>Antiklonteringsmiddel</i>	82
<i>Het kan slechter ...</i>	83
<i>Pendrafontia</i>	85
Geen science fiction	89
<i>Telefoongesprek</i>	91
Engels	95
<i>In 2936 we celebrate again</i>	97
<i>Time for the Ugho Award</i>	102
Waarnemingen	111
<i>Hardcore versus psychologisme</i>	113
<i>Aantekeningen</i>	115
<i>Leesrapport</i>	118
<i>Hoe schrijft men een verhaal ?</i>	121
<i>Nawoord</i>	125
Van dezelfde auteur	129

Voorwoord

Wie in Scheveningen een strandwandeling maakt ontkomt niet aan de vraag hoe strand en badplaats eruit zouden zien in een verre toekomst wanneer technologie, beschaving en goede smaak tot ontwikkeling zijn gekomen. Op deze manier raakt de wandelaar onherroepelijk in de ban van Science Fiction. Wanneer de spanning tussen droom en werkelijkheid voor sommigen te groot wordt schrijven zij hun impressies ook op. Hieronder is mijn oogst aan korte verhalen.

De belangrijkste aanname is dat de meeuwen onveranderd blijven.

De conclusie staat in het nawoord.

Wie in paniek raakt kan door de tijd springen en al in dat Nawoord te rade gaan.

Af

Tweeduizend jaar lang bedrogen door een burgermeisje

Zijn hele huid voelde kleverig en iets drukte van alle kanten tegen zijn lichaam zodat hij zich met moeite kon bewegen. Zijn hoofd bonsde, zijn mond voelde kurkdroog. Hij opende zijn ogen, maar nu streek het kleverige drukkende gevoel ook langs zijn blote oogleden en hij sloot ze gauw, tot in zijn merg huiverend van weerzin. Het was volkomen donker geweest. Hij probeerde voorzichtig te ademen maar een massa met een scherpe zoute smaak drong zijn mond binnen en met moeite braakte hij het meeste daarvan weer uit. Er bleef echter voldoende in zijn mond achter om braakneigingen op te wekken en de rillingen langs zijn rug te sturen. Zijn ademnood werd groot, het zweet brak hem uit, hij dacht dat hij zou stikken. Met een krachtsinspanning lukte het hem zijn benen te bewegen, hij vond steun, hij wist wat 'boven' was, en zette zich af. Met een zware natte klap bereikte hij de open lucht ! Zielsgelukkig haalde hij momenten lang alleen maar adem, terwijl de kleverige massa van zijn gezicht gleed en in een kring om hem heen bleef borrelen waar hij het met kracht opzij had geworpen.

Eindelijk kon hij zijn ogen openen en van het daglicht genieten dat hem rijkelijk overgoot. Hij begon zijn omgeving te verkennen. Hij stond tot zijn nek in een lichtbruine zanderig en zout ruikende nauwelijke vloeibare substantie, die hem bij zijn voeten strak en bij zijn schouders wat minder strak omsloot. Met de smaak nog levendig in de mond oordeelde hij: modder ! Hij schrok toen hij merkte dat zijn voeten vast zaten. Minuten gingen voorbij terwijl hij uit alle macht probeerde ze los te krijgen. Hij merkte dat hij ze wel horizontaal kon bewegen, in een klein gebiedje maar niet verder, en beslist niet verticaal. Tenslotte gaf hij zijn pogingen op, terwijl hij zich afvroeg wat dit alles betekende. Met zijn handen maakte hij een kuiltje in de modder. Het vulde zich zeer langzaam met water dat natuurlijk zout smaakte. Geduldig gebruikte hij het water eerst om zijn mond te spoelen, dronk dan met graagte.

Hij keek verder om zich heen. Zo dicht bij de grond zag hij echter weinig. Zijn wereld was ineengekrompen tot een kleine moddervlakte bezaaid met modderhoopjes waarin slechts een paar waterkreekjes de eentonigheid doorbraken. Nee, ver weg zag hij de groengele top van een duinrand, het onderbrak een klein deel van zijn vlakke horizon. Voor het eerst in zijn leven was hij dankbaar voor vogels die, door de heldere blauwe lucht zwevend of over de zandplaat kuierend, voor enig leven zorgden. Het uitzicht was welbeschouwd mooi, had de wrede schoonheid van primaire kleuren in een volstreekte verlatenheid, het ongerepte gelige strand met de strakke blauwe hemel erboven. Langzamerhand begon hij de hitte van de zon en van de glinsterende

zandkorrels te voelen, en hij prevelde zacht tegen zichzelf: "Dion, arme jongen, het zal hier niet lang duren voordat je dood bent."

Zijn blik viel op het modderhoopje niet ver van hem en hij schrok. Een menselijke arm bewoog zich geluidloos van het hoopje weg, de hand graaide en greep in de modder, bewoog weer terug en liet zijn lading kleffe vochtige modder bovenop het hoopje vallen. De nieuwe modder vloeiende snel langs het hoopje omlaag maar liet een vers glimmend spoor achter. Dian zag verbijsterd hoe de handeling zich een paar maal herhaalde totdat de modderhoop voldoende hoog was om weer door zijn eigen gewicht in elkaar te gaan zakken. Met een vochtig zuigende smak zonk de arm in de modder weg. Wat Dion ook zag was dat de hand maar vier vingers had. Hij bleef een poosje als gebiologeerd kijken, schudde met moeite zijn blik los en keek nogmaals naar de uitgestrekte vlakke rondom hem en naar de ontelbare modderhoopjes waarmee deze bedekt was, terwijl een angstig besef zich van hem meester maakte. Verbeelde hij het zich, of zag hij ook daarginder een menselijke arm bewegen ?

"Hé ! Hallo, hallo !" riep hij plots bijna panisch tegen die ene modderhoop op vier meter afstand van hem. Zijn stemgeluid dempte snel weg en er gebeurde niets. Een gerechtvaardigde frustratie overviel hem, en zonder erover na te denken greep hij twee handen vol modder, perste tussen beide handen het water eruit, en gooide de compacte bal naar het ongenaakbare en onbereikbare bergje. Hij raakte het precies in het midden zodat de spetters in het rond vlogen.

"Hé, kalm !" klonk het verontwaardigd. Het hoopje kwam iets omhoog zodat de modder gulzig lucht hapte en door zijn gewicht omlaag viel. De arm kwam weer tevoorschijn, ook zijn collega, en, voorzichtig om het zand niet te laten schuren, wreven de handen een menselijk gezicht herkenbaar. Door de modder waren althans een paar ruwe vormen te identificeren. "Zo, een nieuweling !" opende een mond zich. "En onbeschoft als de hel, begrijp ik. Heb je nooit manieren geleerd, of was de schok van de ontdekking van dit paradijs te groot ?"

"Mijn oprechte verontschuldigungen, meneer," sprak Dion plots bedeesd. "Ik moet in paniek geraakt zijn. Ik weet niet waar ik aan toe ben, hier. Ik zag ineens uw arm, en hoopte dat u me zou kunnen helpen?" Zijn stem kreeg een smekende klank die niet goed voor zijn ego was.

De man moest lachen. "En ineens ben je beleefd ? Veranderlijk als een blad in de wind ! Hoe oud ben je ?"

"Tig-zeven, meneer."

De man vloekte. "En nu al hier ! Ongelukkige ! Nou, het is niet anders, je bent gelijk voor de wet, en moet maar zien wat je ervan maakt. Mijn pech: je hebt waarschijnlijk te weinig meegemaakt om over te vertellen, om de tijd te doden. Zie je die twee mensen daar ?" Hij wees. De modderhoopjes waren inderdaad mensen ... "Die twee hebben ruzie gekregen, het is soms een heidens kabaal. Ik moet zeggen, het zijn een man en een vrouw, en dat kan een tergende situatie zijn. Gelukkig slapen ze nu. Onthou dat trouwens: dit is de beste tijd om te slapen.

Over een paar uur wordt het vloed, en dan kun je het wel vergeten. Veel vangen kun je nu ook niet, daarvoor moet je tot het eb in de morgen wachten.”

Dion begreep niets van de hele situatie en vroeg radeloos: “Maar waarom zit ik hier ? Waarom zitten al die mensen onder die hoopjes ? Waarom zitten mijn voeten vast ?!”

De man zuchtte. “Kalm maar, jongen. Ik zal 't je vanavond zo goed mogelijk uitleggen. Nu wil ik echter slapen. Neem een raad van mij aan en doe als ik. Stop je hoofd ook onder de modder, want anders loop je een zonnesteek op, en er is hier niemand om je te verzorgen.”

Het hoofd negeerde hem daarop bewust, zakte dieper terug in de modder, bouwde zijn modderhoopje weer op en liet Dion alleen met de grote onwerkelijkheid om hem heen en de onrustige sombere gevoelens in zijn binnenste. Het advies klonk echter verstandig, hij volgde het op, en met grote weerzin en onmetelijke triestheid bedekte hij ook zijn hoofd met de inderdaad verkoeling brengende modder. Gaan slapen vertikte hij echter, hij zou het nu toch niet kunnen, hij moest nadenken, en met zijn jongste ervaring vers in het geheugen was hij bovendien bang dat hij al slapend in de modder zou wegzinken.

De zon zakte naar het avondschemer en het zeewater kwam opzetten, zowel van onder door het zand zelf als in wassende golven van ergens, in een fascinerend spel van schitterend licht en onafwendbaar gevaar. De modderhoopjes werden alom weggespoeld, armen maaiden door het water en wasten de modder van de gezichten en uit de haren, en de spetters blonken in het zachte zonlicht.

“Meneer !” gilte Dion. “Het water komt op ! Wat moeten we doen ?”

“Hou je kop dicht, joch,” bromde de man.

Ook hij waste zich, onverstoort, en spoedig bleek zijn hoofd, dat nu boven water uitstak, donkerbehaard, zwaar bejukbeend, donker van ogen en scherp beneusd te zijn. “Dit is goed water om je in te wassen,” merkte hij op. “Het is door en langs het zand gegaan en is dus nog warm. Dat wordt later wel anders.”

Bijna huilend volgde Dion zijn voorbeeld, en de gedachte spookte door zijn hoofd dat zijn moeder trots op hem zou zijn dat hij in ieder geval netjes gewassen zou verdrinken. Maar het onverhoopte gebeurde. Hoe goed hij zijn best ook deed om bang te zijn dat hij verdrong, het gebeurde niet. Het water kwam tot zijn lippen, ... en niet verder.

“Dit is het Zand der Verdoemden,” sprak de man tenslotte vrijwillig. “Je voeten zijn gekluisterd aan een zuil die diep door het zand voert naar de wereld der demonen. De zuil bevat een lippenhoogtemeter die zijn stand zo uitkiest dat je altijd adem kunt halen als je je flink uitrekt. Behalve bij golven, daar is niet op gerekend. Niets is perfect, met name bij foltering. Dan is het verstandig om in een golfdal in te ademen en onder de golftop uit te ademen.”

“Wat een gruwelijke plek !” vond Dion uit de grond van zijn hart. Hij merkte dat zijn borstkas al voor een deel in het water stond. Het

zeewater werd snel ettelijke graden koeler dan de temperatuur die hij in de modder, bij nader inzien, als behaaglijk had ervaren.

“Neen, de plek is een natuurlijk gegeven, gruwelijk is de persoon die jou hierheen heeft gevoerd,” oordeelde de man filosofisch. “Ik heet trouwens Menard.”

Dion stelde zich ook voor. Hij vroeg verwonderd verder: “Meent u dat ? Denkt u werkelijk dat iemand zo gemeen kan zijn dat hij zoiets doet ? Bedoelt u, dat u weet hoe ik hier terecht ben gekomen ?” Het gevoel hopeloos verdoemd te zijn nam weer bezit van hem en met krakende stem legde hij uit: “Het enige wat ik me kan herinneren is dat ik naar bed ging om te slapen. Ik moet gewoon geslapen hebben, ... en plots werd ik hier wakker ! Zou dit een droom zijn ?”

“Onzin,” zei de man Menard nuchter. “Iemand heeft zo’n hekel aan je gehad dat hij van een rondtrekkend tovenaars een Vloek gekocht heeft. Ach, Verdoeming naar het Zand is een veelgebruikte goedkope Vloek, de meeste armoedzaaiers van tovenaars kunnen niet anders ! Gelukkig voor hen is het Zand uitgestrekt en is er plaats genoeg, anders zou hun enige bron van inkomsten ook niet meer werken. Jongen, gedenk deze dag ! Je hebt een vijand ! Welkom in de rijen der volwassenen, en neem van harte deel aan ons onderling gestrijf !”

“Een vijand ?” uitte de jongen aarzelend.

“Zeker. Wie komt bij dat woord het eerst in je gedachten ?”

“Bruno.” Dion bloosde maar zei met enige trots: “Mijn rivaal. We dingen allebei naar de hand van Faiana. Maar Bruno heeft geen kans, over drie maanden ben ik tig & acht en trouwen wij.”

De man Menard zweeg.

Langzaam drong de waarheid tot Dion door. Hij verbleekte en sloeg met gebalde vuisten op het water. Hij riep: “Ik moet hier weg ! Menard, kent u een manier ?”

“Geen fatsoenlijke manier,” antwoordde de man gelaten. “Je kunt je hoofd onder water houden en verdrinken. Je kunt je hoofd in het zand steken en stikken. Je kunt weigeren te eten en verhongeren. Je kunt door de slavenhandelaars meegenomen of vermoord worden. Sommigen vinden slavernij een redelijke uitweg, maar ik niet, na wat ik meegemaakt heb ! Ik zit hier al voor de tweede keer, weet je. Ze komen van het land of met boten over zee. Wij zitten nog vrij dicht bij de duinen dus die jongens geef ik de meeste kans. Een tovenaars bevrijdt je met een toverspreuk van je zuil. Als je geluk hebt sterf je voordat je aan land getrokken wordt. Maar de meesten helpen zelfs mee ! Ach, zo stom ben ik natuurlijk zelf ook een keer geweest. Nu zal het ze echter moeite kosten me hieruit te krijgen. Ik ben hier eigenlijk best tevreden, weet je. Niemand die me vertelt wat ik moet doen, niemand die mijn rug kapot slaat, geen werk waardoor mijn handen opengereten worden en dat soort dingen. Bovendien,” glimlachte hij breed, “deze modder is stevig en zacht als een vrouw.”

Dion werd echter in beslag genomen door een echte vrouw, Faiana. Maar ook Bruno. Was het mogelijk dat zijn gevoelens over Bruno sterker werden dan die voor Faiana ? Zijn maag knorde. Wat zei Menard over

bewust verhongeren ? Hij had nog niet eens de kans gekregen het eten te weigeren ! Met belangstelling vroeg hij: "Over verhongeren gesproken, Menard, wanneer brengen ze dat eten ?"

Menards glimlach verstrakte en hij keek de jongen vreemd aan. Daarop barstte hij in een lach uit die over de golven werd meegevoerd en alle hoofden in de buurt deed opkijken. "Wanneer brengen ze het eten ? Haha ! Natuurlijk, ober, geef mij maar een kroket ! Haha !" Zijn lach werd in een golftop gesmoord maar dat vond hij niet erg, want hij proestte het weer uit, en kwam tot bedaren, nog steeds vrolijk. "Jongen, wat maak je me nou ? Dat eten moet je zelf vangen ! Je moet wachten tot het eb is, en wanneer je dan een schaaldiertje of een zandworm boven het zand ziet uitkomen, dan zou ik dat maar eten, want beter is er niet. Oh, als je geluk hebt een grote dikke kreeft. Maar die moet je met me delen !"

Ontzetting maakte zich van Dion meester. Zijn situatie was nog gruwelijker dan hij voor mogelijk had gehouden. Hij weigerde het te geloven. "Maar, kunnen we dan geen vis vangen ?" riep hij wanhopig. "Probeer maar," sprak Menard onverschillig. "Misschien heb je een keer geluk. Een waar feestmaal ! Maar je kunt er beter niet aan denken !"

Die nacht spraken ze nauwelijks meer. De golven rolden af en aan en bleven maar komen. In het begin waren het onprettige golven vol schurend zand. Dáárna was je zelfs blij met het hoge koele water. Het was een branding waarvan het water snel naar zee terugliep en weer even snel hoog en schuimend kwam aanlopen. Voor de jongen was het een ongekeerde en vreselijke kwellung. Hij hield zijn handen bijna voortdurende voor zijn gezicht en gluurde tussen zijn vingers naar de komst van de nieuwste golf. Ergens diep in de nacht zei Menard troostend: "Je mag blij zijn dat de zee nu niet eens zo koud is."

In de ochtend was hij totaal uitgeput. Slechts het harde roepen van Menard wekte hem uit zijn verdooving. Met holle ogen staarde hij het hoofd aan alsof dat persoonlijk al deze ellende had veroorzaakt. Maar hij was ontvankelijk voor Menards zware gebiedende stem, toen deze uitlegde dat het eb was en hij moest proberen iets te vangen. "Ik kan begrijpen dat je nog niet wilt eten wat je vangt. Maar leer alvast hoe je het doet, zodat je het kunt wanneer je echt honger krijgt. Wat je vangt kun je aan mij geven, als dank voor mijn adviezen." Met weerzin de redelijkheid hiervan inziend volgde hij het voorbeeld van de man die waarschijnlijk de beste manier kende om in het Zand in leven te blijven. Hij moest tot zijn kin in de modder gaan zitten met zijn handen slagklaar. Alles wat in zijn buurt kwam moest hij vangen en doden. Hij moest het niet meteen eten maar naast zich neerleggen want het pellen duurde te lang voor de vangperiode, en bovendien zouden die bewegingen de beestjes afschrikken.

Hij was verbaasd hoeveel leven het Zand bevatte. Hij ving van alles, maar kende alleen namen als 'krabbetjes en kreeftjes'. Hij had al een beetje de slag te pakken maar had al een tijdje niets meer zien